

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษานี้เป็นการศึกษาข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษจำแนกข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวของประโยคในการเขียนประกาศภาษาอังกฤษออนไลน์ระหว่างเดือนมกราคม 2551 ถึงธันวาคม 2552 บริษัทซีเล็คติกา (ประเทศไทย) ซึ่งมีทั้งหมด 562 ฉบับ สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในการเขียนประกาศภาษาอังกฤษออนไลน์ ของบริษัทซีเล็คติกา (ประเทศไทย) ระหว่างเดือนมกราคม 2551 ถึงธันวาคม 2552 ทั้งหมด 562 ฉบับ โดยทำการวิเคราะห์โดยจำแนกตามโครงสร้างพื้นผิวของประโยคตามกรอบแนวคิดของ Dulay and other (1982) โดยจำแนกข้อผิดพลาดออกเป็น 4 ประเภทได้แก่ การละคำ (Omission) การเพิ่มคำ (Addition) การใช้คำผิดรูปแบบ (Misformation) การเรียงลำดับคำผิด (Misordering) กรอบแนวคิดนี้ถูกนำมาประยุกต์ใช้เป็นแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างเพื่อสำรวจการรับรู้ถึงข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในการเขียนประกาศภาษาอังกฤษออนไลน์ ชุดคำถามแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกคือการสอบถามข้อมูลพื้นฐานของผู้ให้ข้อมูล ส่วนที่สองคือชุดคำถามตามกรอบการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามโครงสร้างพื้นผิวของประโยคของ Dulay, Burt & Krashen (1982) จำนวน 36 คำถามโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อสำรวจถึงระดับของข้อผิดพลาดในการเขียนประกาศภาษาอังกฤษด้วยการแจกแจงความถี่แบบ Likert ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ในการเขียนประกาศภาษาอังกฤษออนไลน์และผลจากแบบสอบถามสรุปผลได้ดังนี้

1. ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ที่พบมากที่สุดในการเขียนประกาศภาษาอังกฤษออนไลน์ของบริษัทซีเล็คติกา (ประเทศไทย) ระหว่างเดือนมกราคม 2551 ถึงธันวาคม 2552 คือการละคำ โดยมีข้อผิดพลาดจำนวน 605 ครั้ง หรือคิดเป็นร้อยละ 59.19 ตามด้วยการใช้คำผิดรูปแบบ (Misformation) จำนวน 304 ครั้ง หรือคิดเป็นร้อยละ 28.79 การเพิ่มคำ (Addition) จำนวน 99 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.38 และลำดับสุดท้ายคือ การเรียงลำดับคำผิด (Misordering) จำนวน 28 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.64

2. ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่กลุ่มผู้เขียนประกาศภาษาอังกฤษออนไลน์รับรู้ว่าเป็นข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ของตนเองมากที่สุดคือ การละคำ ด้วยค่าเฉลี่ย 2.73 ตามด้วย

การเรียงลำดับคำผิด (Misordering) ด้วยค่าเฉลี่ย 2.68 การเพิ่มคำ (Addition) ด้วยค่าเฉลี่ย 2.55 และลำดับสุดท้ายคือ การใช้คำผิดรูปแบบ (Misformation) ด้วยค่าเฉลี่ย 2.30

อภิปรายผล

จากสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้นที่กล่าวว่าการละคำ (Omission) เป็นข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่พบมากที่สุดในการเขียนประกาศภาษาอังกฤษออนไลน์มีความสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Kafipour and Khojasteh (2011) ที่พบว่าข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษประเภทการละคำ (Omission) มากที่สุด ตามด้วยการใช้คำผิดรูปแบบ (Misformation) การเพิ่มคำ (Addition) และลำดับสุดท้ายคือข้อผิดพลาดประเภทการเรียงลำดับคำผิด (Misordering) จากการศึกษาข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ในการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อบรรยายภาพของนักศึกษาชาวหญิงระดับปริญญาตรีชาวเปอร์เซียจำนวน 40 คนที่กำลังศึกษาวิชาการแปลภาษาอังกฤษและการสอนภาษาอังกฤษ ผลการศึกษานี้ยังสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษด้วยกรอบการวิเคราะห์ตามโครงสร้างพื้นผิวของประโยคในการเขียนอีเมลล์ส่งออกและอีเมลล์ตอบกลับในธุรกิจตัวแทนนำเข้าส่งออกของ Suraprajit (2012) และการศึกษาถึงข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษบนแผ่นพับสำหรับโฆษณาเพื่อส่งเสริมธุรกิจการท่องเที่ยวในอินโดนีเซียของ Permedi (2012) ที่พบว่าการละคำ เป็นข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่พบมากที่สุด ตามด้วยการใช้คำผิดรูปแบบ การเพิ่มคำ และการเรียงลำดับคำผิด ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่าผลการศึกษาข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในประกาศภาษาอังกฤษออนไลน์ครั้งนี้ที่พบว่าการละคำ เป็นข้อผิดพลาดที่มากที่สุดนั้นสอดคล้องกับผลการศึกษาวิจัยก่อนหน้านี้ ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น

หากวิเคราะห์ไปถึงสาเหตุของข้อผิดพลาดประเภทการละคำ ประเภทการละการเปลี่ยนรูปคำนามเอกพจน์เป็นพหูพจน์ซึ่งพบมากที่สุดในการศึกษานี้ เช่นการเติม -s หรือ -es นั้นน่าจะมีสาเหตุมาจากอิทธิพลภาษาที่หนึ่ง (First language interference) ที่ส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดในการเรียนภาษาที่สอง (Norris, 1983) โดยพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาที่สองโดยทั่วไปนั้นผู้เรียนมีโอกาสสร้างข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ในภาษาที่สองเมื่อไวยากรณ์ของภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองมีความแตกต่างกัน เนื่องจากผู้เรียนจดจำลักษณะไวยากรณ์ของภาษาที่หนึ่งและนำไปใช้กับภาษาที่สองโดยอัตโนมัติ (Ellis, 1987) ซึ่งสอดคล้องกับ Lado (1957) ที่ได้กล่าวถึงปัญหาในการเรียนภาษาต่างประเทศด้านโครงสร้างไวยากรณ์ไว้ว่าผู้เรียนมักจะถ่ายโอนโครงสร้างไวยากรณ์ไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนรูปของคำหรือการเปลี่ยนรูปประโยคของภาษาแม่ไปใช้กับภาษาต่างประเทศ เช่น การเติม -s ในคำว่า book เป็น books นั้นเป็นการเปลี่ยนทั้งรูป (Form) และความหมาย

(Meaning) จากเอกพจน์เป็นพหูพจน์ ซึ่งเมื่อภาษาแม่และภาษาต่างประเทศมีหลักไวยากรณ์ที่แตกต่างกันย่อมทำให้เกิดความยุ่งยากมากขึ้น ดังนั้นการที่โครงสร้างภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ของผู้เขียนประกาศาษาอังกฤษนั้นไม่มีการเปลี่ยนรูปของคำนามเพื่อแสดงลักษณะนามที่เป็นพหูพจน์ (Singular/Plural) แต่ระบุพจน์ด้วยจำนวน (ถนอมศรี เจนวิธิสุข, 2552) ซึ่งแตกต่างจากโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่เมื่อคำนามเอกพจน์เปลี่ยนเป็นคำนามเอกพจน์นั้นมักจะเติม -s หรือ -es นั้นจึงเป็นสาเหตุอย่างหนึ่งของข้อผิดพลาดที่พบในงานวิจัยนี้ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Watcharapunyawong and Usaha (2012) ที่กล่าวว่าข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ในเปลี่ยนรูปคำนามเอกพจน์เป็นพหูพจน์ในการเขียนภาษาอังกฤษของชาวไทยนั้นเป็นผลมาจากอิทธิพลของภาษาที่หนึ่งและในทำนองเดียวกัน Zheng and Park (2013) ระบุว่าข้อผิดพลาดในลักษณะนี้เกิดขึ้นกับนักศึกษาผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวจีนและชาวเกาหลีเช่นกัน โดยสาเหตุของข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษนั้นมีสาเหตุมาจากการถ่ายทอดไวยากรณ์มาจากภาษาแม่ของผู้เรียนที่มีการใช้รูปพหูพจน์แตกต่างจากกฎการใช้รูปพหูพจน์ในภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ Marin (2012) ได้กล่าวเช่นกันว่าอิทธิพลจากภาษาแม่ของผู้เรียนเป็นสาเหตุหลักอย่างหนึ่งที่ก่อให้เกิดข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนภาษาอังกฤษทุกระดับรวมไปถึงผู้เรียนภาษาอังกฤษขั้นสูง (Advanced english learner) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ลักษณะบ่งชี้ของคำนามเอกพจน์หรือพหูพจน์ การใช้คำนำหน้านามผิด การใช้กาลไม่เหมาะสมหรือแม้แต่การใช้ประธานและกริยาให้สอดคล้องกัน ซึ่งสอดคล้องกับ Kafipour and Khojasteh (2012) ที่ระบุว่ากรณลักษณะบ่งชี้ของรูปพหูพจน์เป็นข้อผิดพลาดที่มีความถี่สูงที่สุดเมื่อจำแนกข้อผิดพลาดตามหัวข้อช่วงที่พัฒนาการทางภาษา (Developmental errors) โดยศึกษาจากนักศึกษาชาวอิหร่านที่เรียนภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ Permadi (2012) ได้ระบุว่าข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่พบมากที่สุดในเรื่องส่งเสริมการท่องเทียวภาษาอังกฤษในเมืองบาตู (Batu) คือการละ -s หรือ -es ในคำนามพหูพจน์

นอกจากนี้ข้อผิดพลาดประเภทการเรียงลำดับคำคุณศัพท์ที่พบมากในการศึกษารั้งนี้คือการเรียงลำดับคำคุณศัพท์หรือส่วนขยายที่ผู้เขียนประกาศยังคงใช้การเรียงลำดับคำด้วยโครงสร้างแบบคำนามและตามด้วยส่วนขยาย (Subject + Adjective) ซึ่งเป็นโครงสร้างประโยคแบบภาษาไทย ตัวอย่างที่พบจากการศึกษารั้งนี้คือการใช้ “Excel Intermediate Training” แทน “Intermediate Excel Training” นั้นมีความเป็นไปได้ที่จะมีสาเหตุมาอิทธิพลภาษาที่หนึ่งซึ่ง Bennui (2008) ได้ศึกษาในเรื่องอิทธิพลของภาษาที่หนึ่งต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวไทยได้กล่าวถึงการเรียงลำดับคำด้วยโครงสร้างภาษาไทยในการเขียนภาษาอังกฤษไว้ว่าความแตกต่างระหว่างโครงสร้างภาษาไทยและภาษาอังกฤษในการเรียงลำดับคำคุณศัพท์หรือส่วนขยายนั้นสามารถทำให้ผู้เขียนเกิดความสับสนได้ จากผลการศึกษาที่ได้กล่าวมาข้างสามารถกล่าวโดยสรุปได้ว่าภาษาที่

หนึ่ง ของผู้เขียนภาษาอังกฤษมีความเป็นไปได้ที่จะส่งผลต่อการสร้างข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ในการเขียนภาษาอังกฤษ

อีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดความข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ในการเขียนประกาศภาษาอังกฤษในการศึกษาครั้งนี้อาจเกิดจากความประมาทหรือการขาดความเอาใจใส่ของผู้เขียน โดยสังเกตได้จากการที่ผู้ร่วมตอบแบบสอบถามท่านหนึ่งได้กล่าวว่า “รู้แน่ๆว่าคำนามพหูพจน์ต้องเติม -s แต่คิดว่าต้องเขียนผิดบ่อยแน่เลยเพราะลืมตัว” และผู้ตอบแบบสอบถามอีกท่านหนึ่งได้ระบุว่า “ประกาศเรื่องเดียวกัน เนื้อหาเหมือนกัน ก็แค่ copy มาใหม่แล้วเปลี่ยนวันที่ทำบ้างเหมือนกันนะคะ” ดังนั้นลักษณะการเขียนประกาศเช่นนี้อาจทำให้ผู้เขียนประกาศภาษาอังกฤษสร้างข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ซ้ำซาก (Persistent error) ซึ่งนับว่าเป็นสาเหตุมาจากความประมาทและขาดความเอาใจใส่ในการทบทวนและตรวจสอบความถูกต้องด้านไวยากรณ์การเขียนก่อนที่จะส่งประกาศภาษาอังกฤษออกไปยังผู้รับสาร ซึ่ง Norrish (1983) ได้กล่าวไว้ว่าความประมาทหรือการขาดความเอาใจใส่ (Carelessness) เป็นสาเหตุหนึ่งของข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียนและหากผู้เขียนหมั่นเอาใจใส่และตรวจสอบงานเขียนแล้วข้อผิดพลาดที่พบจะมีน้อยลง

สาเหตุอีกอย่างหนึ่งที่พบจากการศึกษาในครั้งนี้คือการขาดความรู้ด้านกฎเกณฑ์และข้อยกเว้นทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ (Ignorance of rules and restrictions) ในการศึกษานี้มีผู้ตอบแบบสอบถามท่านหนึ่งได้กล่าวถึงข้อผิดพลาดเรื่องการละคำนำหน้านาม (Article) ซึ่งข้อผิดพลาดประเภทการละคำที่มีความถี่สูงเป็นลำดับที่สองรองจากการละการเปลี่ยนรูปคำนามเอกพจน์เป็นพหูพจน์ว่า “อ้าวเหอ คำนันต้องมี a/ an/ the นำหน้าด้วยเหอ” แสดงให้เห็นว่าข้อผิดพลาดที่พบจากการวิเคราะห์ในครั้งนี้ส่วนหนึ่งมีสาเหตุมาจากความรู้หลักไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับ Smith (2004) ที่ได้กล่าวไว้ว่าความรู้เรื่องกฎเกณฑ์และหลักไวยากรณ์ของภาษาเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถในการใช้ภาษาของแต่ละบุคคล และในทำนองเดียวกัน Corder (1974 cited in Ellis, 1987) ที่ได้กล่าวถึงข้อผิดพลาดที่เกิดจากการขาดความรู้ในกฎเกณฑ์บางอย่างที่กำหนดไว้ในภาษาที่สองว่าเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นได้ในช่วงก่อนที่ผู้เรียนจะมีการเรียนรู้หลักไวยากรณ์ภาษาอย่างเป็นระบบ (Pre-system) การขาดความรู้ความเข้าใจถึงกฎเกณฑ์ทางภาษาที่พบมากในการศึกษานี้คือข้อผิดพลาดประเภทการใช้คำผิดรูปแบบ (Misformation) ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดที่พบมากเป็นลำดับที่สองรองลงจากการละ (Omission) โดยการใช้คำบุพบทผิดรูปแบบมีอยู่สูงถึงร้อยละ 25.99 โดยพบว่าการใช้คำบุพบทไม่สอดคล้องกับคำกริยานั้นมีความถี่สูงสุดโดย ลักษณะข้อผิดพลาดคือการใช้คำบุพบทอื่นมาแทนคำบุพบทที่ถูกต้อง (Substitution) ตัวอย่างจากข้อผิดพลาดที่พบจากงานวิจัยครั้งนี้เช่นการใช้ to แทน in ในประโยคต่อไปนี้ “If you **are interested to join** this activity, please be invited at the

basketball court CTH# 9 at 3 pm” ซึ่งประโยคที่ถูกต้องควรจะเป็น “If you are interested in joinining this activity, please be invited at the basketball court CTH# 9” at 3 pm. ซึ่งในทำนองเดียวกัน Lorincz and Gordon (2012) ได้กล่าวว่า การใช้คำบุพบทในภาษาอังกฤษเป็นเรื่องยากและท้าทาย ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นอย่างยิ่งและการใช้คำบุพบทอื่นมาแทน (Substitution) นับว่าเป็น ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำบุพบทลำดับต้น ๆ ที่พบ ในทำนองเดียวกัน Muller (2011) กล่าวว่าถึง ปัญหาของผู้เรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา (Non-native speakers) ว่ามักจะมีปัญหาในการใช้คำบุพบทในภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมากกว่าเจ้าของภาษา (Native speakers) เนื่องจาก ผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษานั้นเรียนรู้การใช้คำบุพบทที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวันน้อยกว่าเจ้าของภาษา และการเรียนรู้ถึงการใช้คำบุพบทเหล่านั้นอาจจะมาจากผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาที่อาจจะมีคลังความรู้ ด้านภาษาอังกฤษจำกัด (Limited linguistic repertoire) จนไม่สามารถถ่ายทอดความหมายของคำได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ส่งผลให้ผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาประสบปัญหาในการใช้คำบุพบท การใช้ คำบุพบทในภาษาอังกฤษนั้นมักจะใช้ร่วมกับกลุ่มคำ (Prepositional collocation) เป็นประจำซึ่ง มักจะมีความหมายใกล้เคียงหรือตรงกับความหมายของคำที่นำมาประกอบกัน (เลิต เกษรคำ, 2551) และมีการใช้คำบุพบทร่วมกับกริยาหรือเรียกว่าคำกริยาวลี (Phrasal verb) และทำให้คำกริยานั้น ๆ มีความหมายเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมจนไม่สามารถคาดเดาได้ จึงเป็นเรื่องยากที่เข้าใจความหมาย ของคำกริยาวลีได้ (พีรพัฒน์ ยางกลาง, 2556) ดังนั้นผู้เรียนภาษาอังกฤษจำเป็นต้องจดจำความหมาย ของคำกริยาวลีเพื่อนำมาใช้ในการเขียนเพื่อความหมายที่ถูกต้อง หากผู้เขียนประกาศภาษาอังกฤษ ขาดความรู้และเข้าใจการใช้คำบุพบททั้งในลักษณะของการใช้ร่วมกับกลุ่มคำ (Prepositional collocation) หรือร่วมกับคำกริยา (Phrasal verb) เป็นอย่างดีแล้วผู้เขียนมีโอกาสรสร้างข้อผิดพลาด ทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่สามารถส่งผลให้ประสิทธิภาพของการสื่อสารลดน้อยลงหรือ ก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนของข้อมูลได้ นอกจากนี้ข้อผิดพลาดประเภทการใช้จุลภาคเพื่อเชื่อม ประโยคหลักสองประโยคเข้าด้วยกัน (Comma splices)ในการศึกษาครั้งนี้พบมากถึง 70 ครั้งหรือ ร้อยละ 23.03 ซึ่งเป็นการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับ Bootchaury (2008) ที่พบข้อผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายจุลภาคผิดพลาด (Wrong use of comma) ในการเขียน ภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชวมงคลพระนครด้วยเช่นกัน แต่เป็นการใช้จุลภาคผิดพลาดในลักษณะของการใช้จุลภาคเพื่อ แทนเครื่องหมายมหัพภาคที่น่าจะมีสาเหตุมาจากความไม่รู้ในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนให้ ถูกต้องกับโครงสร้างประโยค กล่าวโดยสรุปได้ว่า การขาดความรู้และเข้าใจถึงกฎเกณฑ์และ ข้อยกเว้น ในภาษาอังกฤษส่งผลต่อการใช้คำบุพบทในภาษาอังกฤษอย่างถูกต้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ยังพบข้อผิดพลาดประเภทกลวิธีในการเขียน (Writing mechanism) เช่นการใช้อักษรตัวใหญ่ (Capital letter) ในคำที่อยู่กลางประโยคเพื่อเป็นการเน้นความสำคัญของคำนั้น หรือแม้แต่การเลือกใช้คำผิดความหมาย (Word choice) ซึ่งสังเกตได้ว่าเป็นการเลือกใช้คำที่มักจะมาจากการแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษแบบคำต่อคำซึ่งทำให้ความหมายคลาดเคลื่อน เช่นการใช้ you visit the hospital แทน you go to the hospital

ผลจากแบบสอบถามที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างพบว่าผู้เขียนรับรู้ข้อผิดพลาดประเภทการละคำ (Omission) ว่าเป็นข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของตนเองมากที่สุดในการเขียนประกาศภาษาอังกฤษออนไลน์ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่พบในการเขียนประกาศภาษาอังกฤษว่าการละคำ (Omission) เป็นข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่พบมากที่สุด อย่างไรก็ตามผลการเปรียบเทียบมีความแตกต่างในลำดับถัดไปเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างยังให้การเรียงลำดับคำผิดเป็นข้อผิดพลาดที่มีระดับปานกลางแต่ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดนั้นพบการเรียงลำดับคำผิดเป็นลำดับสุดท้าย ซึ่งความแตกต่างที่เกิดขึ้นนี้น่าเป็นไปได้ว่าจะเกิดจากการที่กลุ่มตัวอย่างขาดความรู้ความเชี่ยวชาญด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในระดับที่ดีมากพอที่จะทำการประเมินการรับรู้ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Leonisa, 2010) ซึ่งเห็นได้จากกลุ่มตัวอย่างที่ทำแบบสอบถามในครั้งนี้เพียงคนเดียวที่จบการศึกษาด้านภาษาอังกฤษ แต่ผู้ตอบแบบสอบถามอีกจำนวน 29 คน จบการศึกษาด้านอื่น ๆ ซึ่งอาจจะขาดความรู้และความเชี่ยวชาญด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในระดับที่ดีพอที่จะประเมินข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นจึงนับได้ว่าทักษะความรู้ด้านภาษาอังกฤษของผู้เข้าร่วมตอบแบบสอบถามเป็นข้อจำกัดอย่างหนึ่งของงานวิจัยครั้งนี้

จากการศึกษาครั้งนี้กล่าวโดยสรุปได้ว่าการละการเปลี่ยนรูปคำนามจากเอกพจน์เป็นพหูพจน์ (Singular/ Plural) เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดและตามด้วยการละคำนำหน้านาม (Article) ที่มีสาเหตุของข้อผิดพลาดมาจากอิทธิพลจากภาษาแม่ (Mother tongue interference) หรือภาษาที่หนึ่ง (First language interference) และความประมาทหรือขาดความเอาใจใส่ (Carelessness) และความไม่รู้ในกฎไวยากรณ์ภาษา (Knowledge of grammar) ส่วนการรับรู้ถึงข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของกลุ่มผู้เขียนที่ทำการตอบแบบสอบถามนั้นพบว่าผู้เขียนเห็นว่าตนเองสร้างข้อผิดพลาดประเภทการละคำมากที่สุดซึ่งสอดคล้องกับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจริงโดยที่ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากมีความวิตกกังวลถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษที่มีความผิดพลาดด้านไวยากรณ์

ข้อเสนอแนะสำหรับองค์กร

ควรจัดหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับกลุ่มผู้เขียนประกาศภาษาอังกฤษออนไลน์ โดยส่งเสริมความรู้ในด้านการใช้คำนามเอกพจน์ คำนามพหูพจน์ การใช้คำนำหน้านาม การใช้คำบุพบท รวมไปถึงการสร้างความตระหนักรู้ถึงความสำคัญของการเขียนประกาศภาษาอังกฤษ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในลักษณะเดียวกันนี้กับการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารภายในองค์กรหรือติดต่อกับบุคลากรภายนอก
2. ควรศึกษาถึงผลกระทบที่เกิดจากการเขียนประกาศภาษาอังกฤษที่มีข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ปรากฏอยู่
3. ควรศึกษาถึงสาเหตุของข้อผิดพลาดที่เกิดในการเขียนประกาศภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นแนวทางในการหาวิธีการปรับปรุงและส่งเสริมการให้ความรู้เพื่อให้บุคลากรมีความรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเพิ่มเติม